

ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Γ. Ζ. ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΥΛΛΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ & ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
Γ. ΣΠ. ΜΑΚΡΗΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΔΕΚΑΕΝΝΕΑ αιώνες συνεπληρώθησαν ήδη από της Αγίας εκείνης Νυκτός, καθ' ἣν οἱ οὐρανοὶ εὐηγγελίζοντο τῇ γῆ τὴν γέννησιν Σωτῆρος καὶ Λυτρωτοῦ· καὶ ἤδη, μὲ τὴν ἀνατολὴν τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος, ἐορτάζουσιν οἱ λαοὶ τῆς οἰκουμένης καὶ πάλιν τὸ μέγα γεγονός, ὃπερ ἀφανῶς ἐπετελέσθη ἐν μιᾷ γωνίᾳ τῆς Βηθλεὲμ, ἐν τῷ ταπεινοῦ καταλύματος Σπηλαίου, ἐν μέσῳ πτωχῶν καὶ ἀσήμων χειρωνακτῶν καὶ ποιμένων. Καὶ ἐκ νέου, ἐν τῇ διαδοχῇ τῶν αἰώνων καὶ τῶν ἐνιαυτῶν, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ἐνοῦνται εἰς κοινὸν αἶνον τοῦ Σαρκωθέντος, καὶ οἱ λαοὶ ὀμοθυμαδὸν ψάλλουσι: «Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία!»

Πλὴν ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐπιρροὴ τῆς γεννήσεως καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Θεοῦ Βρέφους τῆς Βηθλεὲμ ἐν τῷ κόσμῳ διὰ μέσου τῶν αἰώνων καὶ τῶν γενεῶν;

Ζήτημα ἀληθῶς μέγιστον, τὸ ὁποῖον δὲν ἐξαρκοῦσιν αἱ παρούσαι στῆλαι νὰ ἀναλύσωσιν ἐπακριδῶς ζήτημα, ὃπερ ἀπνοσχόλησε τὰ ἐξοχα πνεύματα πολλὰκις καὶ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τοὺς μεγάλους σοφοὺς τοῦ τέλους τοῦ αἰῶνος νὰ φιλοσοφήσωσι σπουδαίως.

×

Κατὰ τοὺς πρώτους χριστιανικοὺς χρόνους, τοὺς χρόνους τῶν διωγμῶν καὶ τῶν μαρτύρων, ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία δὲν εἶχεν ἀκόμη εἰς τὸ μικρὸν ἐορτολόγιόν της εἰσαγάγῃ καὶ τὴν μεγάλην ταύτην καὶ οἰκουμηνικὴν πανήγυριν τῶν Χριστουγέννων. Ὁ θάνατος καὶ ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἴλκυον μᾶλλον τὰ εὐσεβῆ ἐκεῖνα πνεύματα τῶν ἀ-

γίων, οἵτινες ἔζων ἐν τῷ μέσῳ καθημερινοῦ θανάτου καὶ διωγμῶν καὶ μαρτυρίου. Βραδύτερον μόνον, μόλις περὶ τὰ τέλη τοῦ δευτέρου αἰῶνος, ἤρξατο ὀλίγον καὶ κατ' ὀλίγον ἡ πανήγυρις αὕτη νὰ συνειθίζεται, πρῶτον μὲν ἐν τῇ Δύσει καὶ ὀλίγον ὕστερον, περὶ τὰ μέσα ἢ τὰ τέλη τοῦ τετάρτου αἰῶνος, ἐν τῇ Ἀνατολῇ.

Οὕτω, ὅτε ἡ πανήγυρις τῶν Χριστουγέννων εἶχε γενικευθῆ, ὅτε οἱ λαοὶ ὀμοθυμαδὸν ἐψάλλον τὸν κοσμοχαρμόσυνον ὕμνον τῆς Θείας Γεννήσεως, ἡ Διδασκαλία τοῦ Θεοῦ Βρέφους, κατισχύσασα Διοκλητιανῶν καὶ Νερῶνων, διωγμῶν καὶ αἱμάτων, εἶχε πλέον κυριαρχίῃ σὺν παντος τοῦ κόσμου, ἀνατρέψασα βωμοὺς καὶ εἰδώλα, θεοὺς καὶ μύθους, καὶ ἀναστηλώσασα ὑπεράνω πάντων τὸν Σταυρὸν τοῦ Γολγοθᾶ διὰ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, ἦτοι τὴν Ἀλήθειαν, τὴν Ἀγάπην, τὴν Ἀγνότητα, τὴν Αὐτοθυσίαν. Καὶ ἡ φιλοσοφία τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος διὰ τῶν καλλιτέρων αὐτῆς ἀντιπροσώπων, κλίνουσα τὸ γόνυ πρὸ τοῦ ἐκ Βηθλεὲμ Θεοῦ, προσέφερον ἑαυτὴν θεραπείαν ὑψηλὴν Ἐκείνου, τὸν Ὅποιον ἐν τῷ Σπηλαίῳ ἐσπαργάνωσαν αἱ Ἅγιοι Χεῖρες μιᾶς Ἰσραηλιτιδος Παρθένου καὶ ἐθώπενσαν αἱ χειρωνακτικαὶ παλάμαι τοῦ Δικαίου Γέροντος Ἰωσήφ καὶ προσεκύνησαν οἱ ταπεινοὶ ἀγρόται καὶ ποιμένες τῶν περιχώρων τῆς Βηθλεεμίτιδος. Καὶ ἀνέτειλεν αὐθις νέα ἀνατολὴ διὰ τὸ Ἑλληνικὸν Πνεῦμα, ἡ ἀνατολὴ τοῦ Ἀστέρος τῆς Βηθλεὲμ.

Χριστιανισμὸς καὶ Ἑλληνισμὸς οὕτω συνεχωνεύθησαν, διὰ νὰ δώσωσιν εἰς τὴν Οἰκουμένην τὴν Ἀλήθειαν, ἣν μάτην σχεδὸν ἐζήτησε ψηλαφῶσα μία ὀλόκληρος Ἀρχαιοτήτης, πλανωμένη εἰς τὸ σκότος τῆς πολυθείας. Τὴν ἡμέραν δ' ἐκείνην, καθ' ἣν τὸ Ἑλληνικὸν Πνεῦμα ἐγονυπέτει πρὸ τῆς Διδασκαλίας τοῦ Θεοῦ Βρέφους τῆς Βηθλεὲμ,

τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ πάλιν οἱ λαοὶ τῆς οἰκουμένης, οὐρανὸς καὶ γῆ, ἀνέμελλαν ἐν θριάμβῳ τὸν οὐράνιον ὕμνον τῆς Θείας Γεννήσεως: «Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία!»

×

Ἄλλ' ἰδοὺ τοῦ μεσαίωρος τὰ σκότα!

Ἡ Δύσις, ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Θεοῦ Βρέφους τῆς Βηθλεὲμ, τυραννεῖται ὑπὸ τῆς Παποκρατίας καὶ τοῦ Ἰησουϊτισμοῦ· σπαράσσεται ὑπὸ τῶν θεολογικῶν πολέμων· τὸ αἷμα βρέι ποταμῶν αἱ πυραὶ καίουσι μυριάδας δυστυχῶν, καταδικασθέντων ὡς αἰρετικῶν· ἡ κνίσσα τῶν ἀνθρωπίνων σαρκῶν ἀναδαίνει μέχρι τῶν μυκτῆρων Κυρίου Σαβαώθ καὶ ἐν τῷ μέσῳ Σικελικῶν ἐσπερινῶν καὶ τριακονταετῶν πολέμων, ἐν μιᾷ νυκτὶ τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου, τὰ χριστιανικὰ πλήθη, μὲ αἱματοδαφεῖς χεῖρας, τολμῶσι νὰ ἀνυψώσωσι πρὸς τὸν Δίκαιον μίαν προσευχὴν ἀγρίας Δοξολογίας, ἐνῶ οἱ οὐρανοὶ καλύπτουσι τὸ ἑαυτῶν πρόσωπον εἰς νέφη!

Ἡ Ἀνατολὴ ὡσαύτως σπαράσσεται ὑπὸ θεολογικῶν ἐρίδων καὶ ἡ βυζαντινὴ σχολαστικότης ἐκτρέπεται μέχρι τοῦ ἀκαταλόγιστου, ἐνῶ ἐκ τῆς Ἀσίας ὁ ἀπιστος ἐχθρὸς ἐπέρχεται κατὰ τῆς πίστεως καὶ κατὰ τοῦ ἔθνους.

Ἐορτάζει ἡ ἀνθρωπότης Χριστοῦγεννα ἐν μέσῳ σκότους, Χριστοῦγεννα ἐν μέσῳ ποταμῶν αἱμάτων, Χριστοῦγεννα ἐν μέσῳ ὀδυνῶν καὶ δακρῶν.

Φαίνεται διὸ ὁ Ἀστὴρ τῆς Βηθλεὲμ ἐσκυθρῶπασε καὶ τὸ φέγγος αὐτοῦ ἐν μέσῳ νεφῶν ἀπεκρύβη.

Τὰ χεῖλη καὶ ἀν ψάλλωσι: «Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη», ψεύδονται!

×

Οἱ λαοὶ ὄμως ἰδοὺ, ἐξεγείρονται τοῦ ὕπνου.

Ὁ Γουτεμβέργης ἐν Μαγεντία